

OBSERVATORIUM

af Sanne Flyvbjerg

Jeg sidder med linse og mikrofon rettet imod himlen og venter på det helt store signal. Jeg spærrer øjnene op, hovedet en anelse på skrå, men jeg fanger kun masker og støj fra satellitter. Jo, men stjernerne blinker, blinker som data, stjernerne blinker derude om det helt store potentiale, om atmosfærer og systemer, man kan vente på og drikke som regn. Jeg spejder efter bølger og net, men jeg blinker kun selv, når det er tvingende nødvendigt.

Jeg sidder i et mægtigt glashus, der rager langt op i tågerne, og jeg bygger videre i mit sind. Flere huse, mere, jeg vil bygge højt, måske bygge det højeste tårn i verden. Realisere utopierne, bygge Tatlins tårn og få strukturen til at dreje rundt som et lille mikrokosmos af geometriske sole og måner.

Jeg sidder i en lanterne helt tæt på skyernes bane, men udenfor står Nanny med den store hat, øjnene i mørke under skyggen. Nanny er en slægt fra en fjern tid, og hun er begyndt at komme nu, hver dag for tiden, for at tage mig med ned. Nanny er lige lovlig kategorisk, men trapper forstøver, hvis man ikke går på dem, og jorden under os er soklen, der lader os bygge højt uden at blive løsrevet. Sådan siger Nanny.

Jeg bliver skubbet ud på en trapeafsats, og Nanny slukker lyset. Luk hellere øjnene, for de bliver febrilske, når de ingenting kan se, så spærrer de sig op til blot endnu mere af ingenting. Luk dem, luk øjnene, og nu er jeg vej ned ad trappen. Gelænderet i håndfladen og fingerspidserne, der snitter balustrene. Trappen knækker i rette vinkler langs den ydre skal i øverste tårn, og det er en form for metal, der rammer min sål.

Jeg åbner øjnene og kigger frem, men mørket er stadig så tæt, så jeg må række armene ud til begge sider og føle mig frem. Karm, ræk armen ud. Hvor langt er der, hvad, og hvordan er stof, materiale, kroppens stilling i rummet. Jeg drejer

mig nogle grader og stopper, da fingerspidserne støder på noget. Det er koldt, jeg kan mærke under mine fingre.

Jeg passerer en karm ind til næste lag af bygningen, en mindre bygning, der står indeni den første. Trappen trækker sig ind til sin egen akse, gelænderet bliver til sten under min hånd, nubret og grynet og råt. Fingrene i fuger mellem tegl, og de tegner, at væggene står i sildeben. En spindeltrappe, snæver, som i tårnet på en katedral. Et gotisk tårn midt i mit glashus, men med mure, der strækker sig dybere ned, end øjet kan se, forbi glas og stål og facader. Imellem sål og trin ligger der et lille lag af fugt, og lyden er en smule klæg.

Jeg støder ind i en gavl, der er rejst med udsigt over en fjord, og nu kan jeg se det vandet, der strømmer med drømme om, at hånden kan strække sig lige så langt som øjet. Bygge passager, lægge ramper, grave tunneler fra bakken og helt ned til fjorden. En by i flere lag opefter, nedefter, med flere plateauer, hvor alt er forbundet, og hvor ingen bygning står solitært. Tiden må komme, hvor det trådløse mister sin forbindelse, siger Nanny, og så trækker hun mig lidt til side og lægger min hånd på et rækværk af træ.

Jeg husker forvandlinger, der er båret af tallet 3, og jeg går ud på en struktur under jorden. Her er bygninger udenom bygninger, her er stof, teksturer og tråde, der trækker mine fødder ned. Jeg går videre ud, på søjler og sokler, byggesten, brokker og endda gavlen fra før, gavlen med udsigten over fjorden. Her vokser stængler imellem korn af jord, og alle bygninger, jeg træder igennem, ligger i mit sind, lavet af tid og erindring.

Jeg sparker lidt til sindet og bukker mig ud igennem en åbning, hvor jeg rammes af en smag af salt og tang. Havet slår mod bredden som en himmel med blink, men er en balje af eget liv i mørket. Et glastårn blinker bag klitternes dis, projektoren er stadig rettet mod himlen.

Jeg er mest af alt bygget op af vand.